

čuje, že se tak děje za tím účelem, by bylo zmařeno vydobytí pohledávky, že jest počínání odpůrce hospodářsky a právně neobvyklé nebo nepotřebné (srov. rozhodnutí čís. 7252 sb. n. s.). Kočující život odpůrce nestačí tedy k osvědčení o ohrožení, jež vyžaduje § 379 druhý odstavec ex. ř., jak se odůvodnění napadeného usnesení domnívá.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění, neboť třeba přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že okolnost, že odpůrce vede kočující život, nestačí o sobě, by bylo povoleno stěžovateli prozatímní opatření, i kdyby tím snad skutečně bylo dobytí pohledávky stěžovatelovy značně stíženo. Ustanovení § 379 ex. ř. ovšem nepředpokládá obmyslné jednání odpůrcovo, avšak přece jednání takové, jež jest hospodářsky a právně neobvyklým nebo nepotřebným, což však nelze tvrditi o chování odpůrcově, neboť kočující jeho život jest jen důsledkem jeho povolání jako majitele cestovního biografu.

Čís. 12250.

Útraty notáře jako soudního komisaře za provedení pozůstalostního řízení po úpadci před vyhlášením konkursu na pozůstalost nejsou pohledávkami za konkursní podstatou ve smyslu § 49 čís. 1 konkursního řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1932, R II 501/32.)

Vymáhající úředník okresního soudu vedl proti konkursní podstatě pozůstalosti po Antonínu M-ovi exekuci na základě usnesení pozůstalostního soudu, jímž bylo nařízeno, by poplatky notáře P-a 64.381 Kč 10 h byly vybrány platebním příkazem u zůstavitelovy vdovy na účet pozůstalosti po Antonínu M-ovi. Soud první stolice exekuci povolil. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Jde o exekuci podle §§ 104 a 110 j. ř. Vymáhající úředník uvádí v návrhu, že poplatky jsou pohledávkou za konkursní podstatou a nikoliv pohledávkou věřitelů. To však nijak nevyplývá z usnesení krajského soudu civilního jako soudu rekursního ze dne 24. září 1931, jež tvoří základ exekuce a jímž byly poplatky notáře P-a jako soudního komisaře v pozůstalostní věci po zůstaviteli (Antonínu M-ovi) stanoveny na 64.831 Kč 10 h. Toto usnesení bylo vydáno před vyhlášením konkursu, jenž byl uvalen teprve dne 6. února 1932, nikoliv tudíž za konkursního řízení, a není ani tvrzeno v návrhu, že by jiným zákonným způsobem bylo zjištěno, že jde o útraty hmoty. Soudce exekuci povolující není však k tomu oprávněn, by svým rozhodnutím, exekuci povolujícím, rozhodl, zda jde o útraty hmoty podle § 49 (1) konk. řádu, ano to z exekučního

titulu nijak nevychází. Nelze proto navrženou exekuci povolit na základě exekučního titulu, znějícího proti pozůstalosti po Antonínu M-ovi, a vydaného v době, kdy konkurs uvalen ještě nebyl, zejména, ano tomu brání i ustanovení § 11 konk. řádu, podle něhož po uvalení konkursu pro pohledávku za úpadcem nemůže býti nabyto soudcovského práva zástavního nebo práva na oddělené uspokojení na věcech, náležejících do konkursní podstaty.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Útraty notáře jako soudního komisaře za provedení pozůstalostního řízení po úpadci před vyhlášením konkursu na pozůstalost nejsou uvedeny mezi pohledávkami za konkursní podstatou v § 49 čís. 1 kon. ř. a není jich zařazení do této skupiny pohledávek odůvodněno ani poukazem rekurenta k tomu, že jsou tam uvedeny útraty předchozího vyrovnávacího řízení, jehož úkony jsou prý rovnocenné s úkony pozůstalostního řízení. Neboť vyrovnací řízení má zcela jiný účel než pozůstalostní řízení. Sleduje právě tak, jak nucené vyrovnání v konkursním řízení, ten účel, by byly pohledávky vyrovnacích (konkursních) věřitelů stejnoměrně v poměru k majetkovému stavu dlužníka sníženy a by tím dlužníku po případě bylo dopomoženo opět k výdělečné způsobilosti (§§ 60, 54 druhý odstavec vyr. ř. a §§ 156 a 150 druhý odstavec k. ř.). Jsou proto úkony vyrovnacího řízení rovnocenné s úkony konkursního řízení a p r o t o je zařazuje ustanovení § 49 čís. 1 k. ř. do téhož pořadí jako útraty konkursního řízení. Pozůstalostní řízení však takové poslání nemá, poněvadž se tam zjišťuje pozůstalostní jmění za účelem rozdělení a odevzdání pozůstalosti dědicům (§ 797 obč. zák. a §§ 165, 174 nesp. řízení), nikoliv za účelem stejnoměrného snížení pohledávek věřitelů. Nelze proto srovnávat úkony vyrovnacího řízení s úkony v pozůstalostním řízení. Úkony tyto nebyly prováděny v zájmu konkursu a nejde proto o útraty a výdaje, které jsou spojeny s udržováním a správou konkursní podstaty a s jejím obhospodařováním, nýbrž týkají se pozůstalostní podstaty, byť i pozůstalostního inventáře bylo použito i v řízení konkursním. Jsou to útraty, které vznikly úpadci před vyhlášením konkursu a nemůže na jejich povaze nic změnit okolnost, že úpadcem je pozůstalost, nikoliv fyzická osoba. Podle § 802 obč. zák. a § 111 nesporného řízení má pozůstalostní podstata útraty ty pravidelně nésti, není tam však vysloveno, že požívají přednostního pořadí v konkursu. Není proto podkladu pro názor, že útraty ty jsou pohledávkami za konkursní podstatou podle § 49 čís. 1 k. ř. a nebylo proto neodůvodněnému dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 12251.

Nárok ze správy podle § 1397 obč. zák. promlčuje se v tříleté lhůtě § 1489 obč. zák.

Převodce pohledávky ručí příjemci i za útraty, jež byly spojeny s bezúspěšným dobýváním pohledávky.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1932, Rv II 451/31.)